

PHẦN VI

Long giật mình thức giấc vì tiếng động ở phòng bên, rồi tiếng mở cửa bên phòng của Tuyết Sương. Anh ngồi dậy nhìn đồng hồ. Mới ba giờ sáng. Tuyết Sương không ngủ còn làm gì vậy! Long mở cửa nhìn ra ngoài.

- Có chuyện gì vậy chị Hai?

Chị giúp việc quay lại:

- Dạ, cô Tuyết Sương đau bụng chuyên dạ. Tôi nấu nước cho cô tắm để vào bệnh viện đi sinh.

Long bước qua phòng Tuyết Sương, cô đang ngồi tựa người vào thành giường, tay xoa xoa lên bụng, mặt nhăn nhó.

- Đau lắm sao? Sao không gọi tôi dậy?

- Ban ngày anh có bao nhiêu chuyện phải làm, tôi đâu có dám phiền anh. Anh cho ở nhờ là tốt lắm rồi.

- Không làm phiền cũng đã làm phiền rồi. Chuẩn bị xong chưa, tôi đưa đi bệnh viện.

- Xong rồi!

Đang nói Tuyết Sương gập người nhăn mặt lại vì đau, hai hàm răng cô cắn lại, mồ hôi vã ra trên trán. Long cứ đứng nhìn mà không biết làm sao. Ở địa vị của anh, một người bạn anh không thể ôm cô vào lòng, xoa dịu cơn đau cho cô, dù anh rất muốn làm điều đó.

Chị giúp việc pha xong nước ấm giúp Tuyết Sương tắm gội. Cả ba đến bệnh viện lúc gần bốn giờ sáng. Long làm thủ tục nhập viện cho Tuyết Sương. Cô y tá ngỡ Long là chồng nên dặn dò:

- Chị ấy có dấu sinh đau nhiều, anh đưa vào phòng nhé. Nên dìu chị ấy đi đi lại lại hơn là ngồi một chỗ.

Tuyết Sương muốn đánh chính, song cơn đau làm cô không nói nữa. Long dìu ngang vai cô:

- Để tôi giúp cho, đừng ngại gì cả!

Hai người vừa đi mấy bước, một đôi vợ chồng cũng dắt nhau và cô vợ khóc to lên vì đau.

- Anh biết là em đau lắm, em cố nén đau, đừng khóc to lên như vậy chứ Vân Phi.

Tiếng nói quen thuộc và cái tên Vân Phi làm cho Long lẫn Tuyết Sương nhìn lên. Cả bốn người sững sốt nhận ra nhau. Rất đau, Vân Phi cũng không quên cái ghen của mình, cô cấu mạnh vào tay Hoàng, giọng xẵng lẽ:

- Anh làm sao biết em đau như thế nào. Tuyết Sương! Không ngờ là gặp chị ở đây. Anh Long vất vả quá nhỉ!

Long cười nửa đùa nửa thật:

- Em đang đau mà vẫn đủ sức để nói nhiều như vậy sao?

Hoàng dìu Vân Phi ngồi xuống ghế:

- Em ngồi đây, anh đi làm thủ tục nhập viện.

- Mau lên nghe, em đang đau lắm!

Hoàng chạy đi. Mấy tháng qua cứ nhìn sâu chìa khóa nhà Tuyết Sương trả cho anh, anh đã giận dữ, càng cay đắng hơn khi Tuyết Sương ở cùng một nhà với Long. Bây giờ họ còn xuất hiện ở bệnh Viện với cái bụng to kèn. Sao ông trời cứ xếp đặt những cuộc đối mặt như vậy?

Anh không biết Tuyết Sương thâm tê tái cả lòng, đau khổ dâng tràn ngập trái tim cô. Trời già hình như trớ trêu muốn dìm cô xuống tận cùng của đau khổ. Có phải vì cô quá hiền lành, không nanh nọc, không tranh giành nên chịu nhiều thua thiệt? Không, cô không tiếc một con người vô tình vô nghĩa nhưng đau khổ thì phải có, bởi mình đã yêu lắm.

Cơn đau mỗi lúc nhiều hơn, Vân Phi đến sau thành sinh trước, một bé gái nặng ba ký lô tư. Từ bên ngoài, Tuyết Sương và Long nghe rõ tiếng Vân Phi rú lên từng hồi vì đau.

- Gọi anh ấy vào giùm tôi, tôi không thể nào chịu đau hơn nữa.

Cô ý tá lắt đầu khó chịu:

- Chị hãy cố chịu đau đi, đừng rú lên như vậy. Chồng chị có vào, anh ta chẳng giúp được gì cho chị cả.

Tuyết Sương đứng tựa vào vách tường lát gạch men mát lạnh, đôi hàm răng cô nghiến lại, mồ hôi vã trên trán cô. Cô bấu tay vào tường mà ngỡ như mình sắp bóp nát vụn những lát gạch trong tay vì cơn đau.

Chị giúp việc lau mồ hôi cho Tuyết Sương. Còn Long, anh đưa cho Tuyết Sương ly cà phê sữa.

- Sương ráng uống cho tỉnh, đừng có ngủ Sương nhé!

Tuyết Sương gật nhẹ đầu, cô bắt gặp ánh mắt Hoàng nhìn cô đăm đăm. Long bảo chị giúp việc dìu Tuyết Sương ngồi xuống ghế, anh đỡ dành cho cô uống ly sữa. Đau cả thể xác lẫn tâm hồn, Tuyết Sương ngã vào vai chỉ giúp việc. Đừng khóc, hãy mạnh dạn lên Tuyết Sương!

Đôi bạn gặp nhau ở căn-tin bệnh viện. Hoàng mai mĩa:

- Chúc mừng vợ mày sinh con trai!

Giọng Hoàng nửa đùa nửa thật:

- Nếu vợ chồng mày không ghét tao, tao và mày làm sui gia đi.

Long cười nhạt:

- Mày nghĩ là Tuyết Sương chịu lời đề nghị của mày à! Riêng tao, tao không bằng lòng.

- Này! Mày hơn tao ở tiền mà thôi, còn tư cách... cái đó cần xét lại.

- Tao không muốn nói chuyện với mày. Tóm lại giữa chúng ta, cứ xem như người lạ. Nhưng còn tao, tao chắc chắn với mày tao sẽ mang hạnh phúc đến cho Tuyết Sương.

Long bỏ đi lên, Hoàng nhìn theo hậm hực. Anh ta nói to lên:

- Con trai của mày làm sao đẹp hơn con gái của tao. Tao nói là nói như vậy, chứ chưa hẳn sau này con trai mày của con gái tao. Con gái tao... sợ con trai mày xin xách dép còn chưa được.

Long lắc đầu cười bỏ ngoài tai những lời nói kia. Tại sao hẳn ganh tỵ? Điên rồ!

Mang phích nước sôi vào phòng cho Tuyết Sương, Long bảo chị giúp việc:

- Chị cứ về nhà ngủ đi, tôi ở lại với Tuyết Sương cho. Quên nữa, chị cầm tiền này ghé chợ mua móng heo và đu đủ hầm cho cô ấy ăn cho có sữa nhé.

Chị giúp việc cầm tiền đi về. Long ở lại, anh đến bên nôi ngắm đứa bé. Rất nhiều nét giống Hoàng. Anh đưa tay cọ nhẹ vào má đứa bé, da nó mềm quá nhưng sao có một thứ tình cảm dâng lên trong lòng anh. Cảm xúc... cái cảm xúc kỳ lạ như nó là máu thịt của anh vậy.

- Sao anh không về nhà nghỉ đi anh Long?

Tuyết Sương chợt mình thức giấc, cô không giấu được cảm động vì Long đã lo cho cô Long quay lại anh cười:

- Sương dậy rồi à? Có đói không, tôi pha sữa uống nhé, sau khi sinh cần uống nhiều sữa cho lại sức.

Không đợi Tuyết Sương đồng ý, Long mở bình thủy lấy ly sữa pha sẵn:

- Như vậy vừa uống, không nguội quá cũng không nóng quá. Sương cứ nằm đó đi đừng ngồi dậy để tôi kê gối lên cho cao uống sữa dễ hơn.

Tuyết Sương ghen ngào, cô không dám nghĩ Long lo cho cô như vậy. Nước mắt Tuyết Sương vọt trào ra. Long nhăn mày:

- Người ta nói mới sinh không được khóc, nín đi Sương!

Tuyết Sương ghen ngào:

- Tại sao anh phải vất vả vì tôi như vậy?

- Đừng nghĩ ngợi gì cả nghe Sương! Hãy để tôi chăm sóc cho Sương và xem con của Sương như là con tôi vậy.

Tuyết Sương khóc ghen ngào, cô không thể không khóc vì tấm chân tình Long dành cho cô. Long lau nước mắt cho Tuyết Sương:

- Anh sẽ xem con em như là con anh vậy, anh muốn mang hạnh Phúc đến cho em, bù đắp những gì Hoàng gây đau khổ cho em.

Tuyết Sương nhìn Long trân trời, cô không biết làm gì hơn là ngả vào vòng tay Long bằng tất cả lòng biết ơn.

- Sau khi em sinh xong, anh muốn đưa em về Qui Nhơn. Chúng ta quên đi quá khứ. Anh tin rằng chúng ta sẽ sống rất hạnh phúc, em tin không?

Tuyết Sương gật đầu giữa hai hàng nước mắt, Long siết nhẹ cô vào ngực mình.

- Hãy quên đi quá khứ! Anh ta không đáng cho em nhớ.

- **L**àm ơn đỡ con giùm đi!

Hoàng bực dọc gất ầm lên. Vân Phi quát lại:

- Tại sao anh không đỡ mà lại gất ầm lên như vậy hả?

- Cô có biết là tôi đi làm về mệt lắm không?

- Anh mệt, tôi không biết mệt hay sao?

Hoàng quắc mắt:

- Cô ngồi sòng bài mà biết mệt sao?

Vân Phi sừng sộ:

- Anh là đàn ông tòi! Bây giờ tôi mới biết, nếu tôi không lấy anh, cuộc đời tôi đâu có khổ như thế này. Tất cả là tại tội ngu, lãng mạn.

Hoàng nhìn Vân Phi không nháy mắt. Anh quả thất vọng. Vân Phi không biết làm gì cả, ngay cả đến nấu ăn, giặt giũ và dỗ con.

- Anh nhìn tôi cái gì, thất vọng rồi phải không?

Đang nói Vân Phi vụt im bật, cô ba chân bốn cẳng chạy vào trong.

- Anh nhớ nói là tôi không có ở nhà nghen, nhớ đó.

Vân Phi vừa khuất sau buồng tắm, chiếc xe bên ngoài cũng vừa đỗ lại.

- Vân Phi! Cô đừng có trốn, tôi biết tổng là cô vừa chạy vào trong.

Bị gọi đích danh, Vân Phi đành đứng lại, cười giả lả:

- Chị Bảy...

Mắt cô nháy nháy:

- Chị đi về đi, ngày mai em sẽ gặp chị.

- Tôi không về.

Mụ Bảy bước luôn vào nhà, ngồi chễm chệ lên ghế:

- Anh Hoàng! Tôi cho anh biết là vợ anh trước sau thiếu tôi tất cả tám mươi hai triệu, nếu không trả cho tôi, tôi sẽ đi thưa bỏ tù cô ấy đấy.

Vân Phi sợ hãi:

- Chị Bảy! Nợ của em, từ từ em sẽ trả.

- Không có từ từ gì cả. Cô nợ tôi lâu quá rồi, tốt nhất bảo chồng cô nên giao cái nhà này cho tôi. Sao, có thuận như vậy không thì bảo.

Hoàng sững sờ nhìn Vân Phi:

- Cô nợ nhiều đến như vậy sao?

Vân Phi cúi đầu sợ hãi:

- Bán nhà đi anh Hoàng. Nếu không, họ sẽ bỏ tù em.

- Nợ của cô, cô hãy giải quyết đi.

Hoàng vừa cúi bẻ con lên... "ầm ầm", bộ bàn ghế bị lũ tay chân của mụ Bảy đá ngã. Mụ tru tréo:

- Tưởng gì! Nói như vậy bọn mày phá nhà luôn, thử coi ai làm gì nào?

Ầm ầm... Những vật dụng trong nhà bị quật ngã đổ tan tành. Vân Phi sợ chết khiếp, quỳ lết xuống khóc ròng.

- Em lạy anh! Anh Hoàng ơi, anh hãy chịu bán nhà cho họ đi, nếu không họ sẽ giết em mất. Em lạy anh.

Mụ Bảy cười gằn:

- Tôi về. Vợ chồng mấy người tự lo liệu đi, kỳ hẹn một tuần nếu không đừng có trách tôi sao ác độc.

Phất tay ra hiệu cho bọn đàn em rút đi, mụ Bậy còn đe dọa:

- Có nợ thì phải trả, hiểu chưa? Biết mình không có khả năng trả thì đừng có mượn. Coi chừng cái mặt của cô, mười nhát dao thôi, cô thành con mụ Chung Vô Diệm luôn.

Chờ cho mụ Bậy đi, Vân Phi lết lại, cô ôm chân Hoàng:

- Anh phải cứu em, nếu không em chết mất. Hay là anh xin mẹ bán rẫy của mẹ ở quê đi anh.

Hoàng ngồi chết lặng. Anh không còn nói được lời nào, vì mỗi lúc Vân Phi càng đẩy anh vào con đường tuyệt lộ. Vân Phi khóc tỉ tê:

- Anh phải cứu em, vì yêu anh mà ngày nay em như thế này. Nếu em lấy anh Long, em đâu phải sống khổ sống sở.

- Cô im đi! Cô nói nữa, tôi sẽ giết cô chết đó.

Hoàng giận dữ vung hai bàn tay ra, anh đặt lên cổ vợ. Vân Phi khóc òa:

- Anh cứ giết tôi chết đi, tôi không muốn sống nữa.

Bé Vân Anh khóc thét lên:

- Ba ơi...

Tiếng khóc của con làm Hoàng buông lỏng hai tay, anh quay ra sau bế con lên:

- Cô muốn tôi bán nhà thì tôi bán, nhưng rồi cùng nhau ra đường mà ở.

- **B**à nội ơi, con đói quá.

- Nội lấy cơm nguội cho con ăn nhen?

- Dạ.

Bà Hiền bới chén cơm nguội, bỏ vào miếng cá khô xé nhỏ đưa cho bé Vân Anh.

- Ba con đâu rồi Vân Anh?

Bé Vân Anh mở to mắt nhìn bà Hiền, tay nó múc muỗng cơm lên miệng:

- Ba nói kiếm tiền đi trả nợ cho người ta, nếu không người ta lấy nhà, phải ra đường ở Nội ơi! Ra đường ở, có phải là ngủ gầm cầu như mấy đứa đánh giày không nội?

Bà Hiền đưa tay lên ngực, ngực bà đau như có ai xé ra từng mảnh vụn vậy. Cho đến nông nỗi này sao? Cho đến căn nhà để ở cũng phải bán đi, đứa con trai tội nghiệp u mê của bà đã tỉnh ngộ chưa? Một viên ngọc đã bị nó bỏ đi, mang viên đá về nhà.

- Nội ơi! Nội làm sao vậy?

- Nội không sao. Con ăn cho hết chén cơm đi.

- Dạ.

Nhìn bé Vân Anh xúc từng muỗng cơm nguội đưa vào miệng ăn ngon lành, mà tim bà Hiền đau thắt. Những đồ đạc giá trị trong nhà đã lần lượt không có cánh mà bay, tài sản còn lại là căn nhà nhỏ, bây giờ cũng mất luôn nữa sao?

Bà Hiền ứa nước mắt. Bà còn giữ lại mảnh vườn này làm gì nữa, bà sẽ bán nó đi.

Buổi tối chạng vạng, Hoàng trở về nhà dáng đi xiêu đổ. Anh cố gượng cười:

- Mẹ tắm cho bé Vân Anh và cho nó ăn cơm giùm con rồi hả mẹ?

- Rồi.

Bà Hiền nghiêm mặt:

- Con ngồi xuống đó mẹ hỏi.

Hoàng lo lắng:

- Chuyện gì vậy mẹ?

- Bé Vân Anh nói với mẹ, con đi chạy tiền trả nợ cho Vân Phi?

- Mẹ đừng quan tâm đến lời trẻ con.

- Lời trẻ con? Mẹ tin bé Vân Anh nói thật. Con đã đi vay nợ ở đâu, rồi tiền ở đâu mà trả?

- Con...

Hoàng không muốn nói là sáng nay anh bị đình chỉ công tác vì những việc làm bên ngoài của Vân Phi, xem như cánh cửa cuối cùng của Hoàng bị đóng lại.

- Không mượn được có đúng không?

- Dạ.

- Con cần bao nhiêu?

- Tám chục triệu lận mẹ.

Bà Hiền kêu lên sững sờ.

- Tám chục triệu?
- Mẹ ơi! Con xin lỗi, Vân Phi gây nợ, cứ để người ta bắt tù cô ấy.
- Con nghĩ là người bắt tù, hay là tụi cho vay nặng lãi sẽ chém con và cả nó nữa?
- Con chỉ còn cách là bán nhà mẹ ạ. Bé Vân Anh mẹ cho con gửi nó cho mẹ nuôi giùm con, còn con...
- Rồi con đi đâu, làm cái gì để sống? Miếng vườn ba con để lại, mẹ sẽ kêu bán, giữ cái nhà ở Sài Gòn mà che mưa che nắng.

Hoàng nghẹn ngào:

- Con có lỗi với mẹ.
- Bây giờ con nói những lời này với mẹ để làm gì? Mẹ không trách con chỉ biết sống cho tình yêu, có điều người phụ nữ con chọn là một hạt đá. Mẹ chỉ còn miếng vườn cuối cùng, đó là những gì mẹ có thể làm cho con mà thôi.
- Cám ơn mẹ.

Hoàng nhủ đầu vào ngực mẹ, lòng ăn năn trong anh lúc này đến vô cùng. Có năm năm rồi anh không gặp Tuyết Sương, đúng hơn là anh xấu hổ khi phải đối diện mặt với cô. Ông trời đã trừng phạt anh.

Mười tám năm sau...

- Vân Anh!
- Nhật đi nhanh tới, anh đưa cho cô bọc trái cây. Vân Anh cầm lấy:
- Gì vậy anh Nhật?
 - À! Đây là trái cây. Còn đây là khô cá biển Qui Nhơn, anh mang vào cho em.
- Vân Anh cảm động:
- Anh đã giúp đỡ em nhiều rồi, mỗi lần về Qui Nhơn cứ mua hết cái này cái nọ cho em chi vậy.
 - Có gì đâu. Những thứ này ngoài quê anh rẻ rẻ, em mang về chế biến thức ăn cho ba. À, ba em đã khỏe chưa?
 - Đỡ rồi anh ạ.
- Nhật âu yếm nhìn người yêu:

- Mỗi lần xa em về thăm nhà, sao anh cứ thấy ngày như quá dài vậy. Còn những lúc ở bên em, thời gian như cứ trôi qua vùn vụt vậy Vân Anh! Em biết kỳ này, anh nói với ba anh như thế nào không? Mai một anh sẽ mang về cho ba một cô con dâu xinh đẹp.

Vân Anh giả vờ như không biết.

- Là ai vậy? Em biết được không?

- Em cũng biết mà - Nhật mỉm cười - Cô ấy xinh đẹp, đáng yêu nữa, ngày nào không gặp gỡ cô là anh thấy nhớ nẫu cả ruột gan.

- Thế à! Cô nào mà có áp lực với anh dễ như vậy.

- Cô ấy đang ở gần anh.

- Đâu?

Nhật vờ đưa tay ra xa làm thành cái vòng tròn rồi chi vào ngực Vân Anh:

- Đây nè.

Vân Anh đỏ mặt ngúng nguẩy:

- Chưa hỏi người ta mà biết người ta chịu về Qui Nhơn.

- Vậy chứ em không yêu anh?

- Ừ.

- Nói lại xem!

- Không nói.

Nhật phì cười dang hai tay ôm choàng Vân Anh vào mình:

- Sao mà anh yêu em nhiều đến như vậy, em biết không Vân Anh?

Vân Anh xúc động, cô biết Nhật yêu cô, nhưng chưa bao giờ anh táo bạo như hôm nay vậy. Cô tựa mình trong vòng tay Nhật.

- Buông em ra, người ta trông thấy bây giờ.

- Em nói yêu anh đi rồi anh buông em ra.

- Không.

Nói “không”, nhưng Vân Anh cũng tinh nghịch hôn vào má Nhật một cái. Nhật giật mình cười xòa, anh nhìn Vân Anh bằng đôi mắt có đuôi. Bao giờ cô cũng đáng yêu như thế, cho anh càng yêu cô thêm.

- Ê! Chụp hình hai đứa hôn nhau rồi ghen.

Đỗ Quyên nhô người ra từ sau cây hoa sứ, cô cong ngón tay làm thành cái vòng tròn trên mắt, như chụp hình Vân Anh và Nhật.

Nhật cười giòn:

- Tui cho bà chụp. Tụi tui yêu nhau sau này sẽ cưới nhau, có gì phải sợ nào.

- Hai người định cưới nhau?

- Ừ. Bà cũng nên đưa bàn tay cho anh chàng Thông của bà đeo nhẫn vào đi.

Đỗ Quyên sầm mặt đùa:

- Tui chưa nghĩ đến chuyện “chống lầy”. Hai mươi ba tuổi, lấy chồng sớm làm gì cho lời ru thêm buồn.

Câu nói đùa làm cho Nhật và Vân Anh cười phá lên. Cả hai không thấy cái liếc mắt tức giận của Đỗ Quyên, cô đang ghen tỵ với Vân Anh, với những gì Nhật dành cho Vân Anh. Thông của cô nếu bằng nửa của Nhật thôi, cô cũng vui, đằng này tệ... còn hơn vợ thằng Đậu. Anh chàng cả quỳnh không ga-lăng, cũng không đẹp trai như Nhật.

- Ai nói gì tở đó?

Thông chạy tới:

- Mà mới về Sài Gòn khi nào vậy Nhật?

- Mới tức thì.

- Xem bạn gái trọng hơn tao nha.

Đỗ Quyên lườm Thông:

- Anh Nhật xem trọng Vân Anh hơn anh là đúng rồi. Người ta còn định xin bàn tay của nhau nữa kia.

- Vậy hả! Vậy mình cũng xin bàn tay nhau đi Quyên.

- Còn lâu.

Đỗ Quyên đá mũi giày mạnh vào chân Thông, làm Thông nhăn nhó.

- Em làm gì giờ trò bạo lực với anh dữ vậy. Điều này em mà làm vợ anh chắc là em ăn hiếp anh mặt luôn. Nhưng không sao, anh tình nguyện để em ăn hiếp anh suốt đời.

Đỗ Quyên vùng vằng:

- Muốn ăn cái đá thứ hai không vậy?

- Thôi, cho “em” xin đi... chị Hai.

Thông chạy cà nhắc, lúc Đỗ Quyên rượt anh chạy lòng vòng.

- Nhật ơi! Mà cứu tao với, “kíu” tao...

Nhật trêu:

- Mà trả lời tao một câu đi, tao “kíu” mày. Quê mày có xe đạp không?

- Cái thằng khỉ gió, ở đâu mà không có xe “đạp”.

- Vậy là mày thua tao rồi, quê mày không có xe đạp.

Thông gân cổ cãi lại:

- Sao không có, tao mang xe “độ” tới chất sập nhà mày luôn.

- Mày có xe “độ” thôi, chứ làm gì có xe đạp, thăng khí.

Hiểu ra Nhật đang nhái tiếng Quảng Nam của mình, Thông lườm bạn:

- Thăng đều!

Mới vừa mắng Nhật, Thông bị Đỗ Quyên đá mạnh một cái nữa vào ống quyển, anh nhăn nhó:

- Em yêu anh nhiều nên muốn làm cho anh đau phải không Quyên? Thực hiện đúng cái câu thương nhau lắm cắn nhau đau.

Đỗ Quyên thắng lại như xe bị thắng gấp, cô thở khi hai tay chống lên hông. Cô thích Nhật của Vân Anh, nhưng không dứt anh chàng cả quỳnh này ra được. Vắng “hấn”, cô chợt thấy buồn buồn.

Vùng vằng! Đỗ Quyên bỏ đi một nước, mặc cho Thông gọi ới ới đuổi theo phía sau:

- Đợi anh với Quyên ới! Người gì mỗi chút mỗi giận không biết.

Còn lại hai người, lúc này Vân Anh mới sực nhớ, tay cô nắm gọn trong tay Nhật từ lúc nào, tuy nhiên cô vẫn để yên.

- Nhật này!

- Em nói đi.

- Nhà em nghèo lắm, anh muốn cưới em sao?

- Nè! Anh nói nghiêm chỉnh em không tin anh sao. Chúng mình yêu nhau gần hai năm rồi, em nói chưa đủ thời gian để hiểu nhau hay sao?

Vân Anh cười gượng. Yêu và được lấy người mình yêu, đó là điều hạnh phúc nhất nhưng ba của cô và mẹ của cô nữa, hai người yêu nhau thắm thiết từ hồi còn đi học, xa nhau những năm năm, sau đó đoàn tụ lại, sao họ không nuôi dưỡng tình yêu, mà lại xem nhau như kẻ thù.

- Em đang nghĩ gì vậy Vân Anh?

Vân Anh cười cúi đầu:

- Em có nghĩ gì đâu.

- Anh đang mơ một ngày đưa em về Qui Nhơn thăm quê hương của anh, đi thăm mộ Hàn Mặc Tử. Biển Qui Nhơn đẹp lắm, anh tin rằng em sẽ thích.

Sống mắt Vân Anh long lanh, tim cô đập nhè nhẹ trong cảm xúc của tình yêu.